

Zpráva o případech, v nichž nebylo dosaženo nápravy ani postupem podle § 20 zákona o veřejném ochránci práv

Podle ustanovení § 24 odst. 1 písm. b) zákona č. 349/1999 Sb., o veřejném ochránci práv, ve znění pozdějších předpisů, informuji Poslaneckou sněmovnu Parlamentu České republiky o případech, v nichž se mi nepodařilo dosáhnout dostatečných opatření k nápravě ani cestou vyrozumění nadřízeného úřadu či vlády nebo informováním veřejnosti o zjištěných ze šetření podle § 20 zákona o veřejném ochránci práv.

A. Zkrácení (nevypacení) dotace (sp. zn. 10/2018/SZD)

Se stížností na postup Ministerstva pro místní rozvoj (dále též jen „ministerstvo“) se na mne obrátil Ústecký kraj. Případ se týkal zkrácení (nevypacení) dotace dle § 14e rozpočtových pravidel v rámci projektu CZ.1.06/.2.1.00/08.07230 – Rozvoj služeb eGovernmentu v Ústeckém kraji I., II., III., IV. a VI.

Během šetření jsem zjistila v postupu ministerstva několik pochybení. Nejzávažnějším bylo delegování rozhodovací činnosti ministerstva na Centrum pro regionální rozvoj.

Protože bez zákonné úpravy nelze rozhodovací činnost delegovat na jiný subjekt, navrhovala jsem ministerstvu prohlásit v šetřeném případě nicotnost rozhodnutí podle správního řádu. Ministerstvo to odmítlo s tím, že podle jeho názoru je možné přenášet rozhodovací pravomoci i jen na základě Obecného nařízení (právní předpis EU). Sdělilo mi sice, že už nadále rozhodování na Centrum pro regionální rozvoj nedeleguje, nicméně podle mého soudu to není zárukou do budoucna. Navíc se lze obávat, že setrvalý nesprávný názor ministerstva by mohli následovat i ostatní poskytovatelé dotací.

Z tohoto důvodu jsem informovala vládu o tom, že Ministerstvo pro místní rozvoj neprovedlo dostatečná opatření k nápravě v záležitosti zkrácení (nevypacení) dotace.

Jelikož se v dané věci nepodařilo dosáhnout nápravy ani prostřednictvím sankce, informuji o této skutečnosti Poslaneckou sněmovnu Parlamentu České republiky.

B. (Ne)zrušení ochranného pásma vodního zdroje (sp. zn. 2121/2017/VOP)

Stěžovatelka neúspěšně žádala Městský úřad Vimperk (dále jen „vodoprávní úřad“), aby zrušil ochranné pásmo, které ji omezovalo v hospodaření na pozemku. Ochranné pásmo bylo zřízeno k ochraně studny, která však byla od pozemku stěžovatelky vzdálena a z níž byla odebírána pouze znečištěná voda. Stěžovatelka správně upozornila, že ochranná pásma jsou zřizována k tomu, aby chránila vodu pitnou. Tato její námitka ale nebyla vyslyšena.

Vodoprávní úřad opakovaně uvedl, že studna leží na pozemku stěžovatelky. Můj zástupce však při šetření zjistil, že vodoprávní úřad neprovedl žádné místní šetření a vycházel jen z dokumentů starých zhruba 10 let, které měl uloženy v archivu. Kdyby místní šetření provedl, musel by potvrdit přesvědčení stěžovatelky, že studna na jejím pozemku neleží. Poté, co můj zástupce vydal zprávu o šetření, vodoprávní úřad zaměřil studnu v terénu a inicioval, aby byla v těchto správných souřadnicích zakreslena do územního plánu spolu se správnou polohou ochranného pásma.

Tento postup shledal můj zástupce jako nedostatečný, a vydal proto závěrečné stanovisko. Uvedl, že zákres v územním plánu nemá na existenci ochranného pásma studny žádný vliv. Ochranné pásmo lze změnit či zrušit jen opatřením obecné povahy podle vodního zákona. Vodoprávní úřad se navíc stále zabýval jen polohou ochranného pásma. Můj zástupce jej proto vyzval ke zjištění, zda studna se znečištěnou vodou vyžaduje kvalifikovanou ochranu v podobě ochranného pásma.

Vodoprávní úřad pak zákonem stanoveným postupem „vymítil“ z pozemku stěžovatelky ochranné pásmo I. stupně, neboť to může existovat jen v bezprostředním okolí studny. Uvedl dále, že ochranné pásmo II. stupně ponechá v původním místě, neboť jeho existence je nadále důvodná. Toto tvrzení úřadu můj zástupce považoval za nepodložené. Žádným odborným dokumentem (posudkem, vyjádřením) nebylo prokázáno, že studna splňuje předpoklady odůvodňující existenci ochranného pásma. Jeho účelem je chránit vydatnost, jakost a zdravotní nezávadnost vodního zdroje využívaného nebo využitelného pro zásobování pitnou vodou (§ 30 odst. 1 vodního zákona). Protože vodoprávní úřad k tomu žádný podklad, např. rozbor jakosti vody, neopatřil, vyrozuměl můj zástupce nadřízený Krajský úřad Jihočeského kraje a své šetření ukončil. Nutno dodat, že ani krajský úřad následně nesprávný postup vodoprávního úřadu nenapravil.

Jelikož se v dané věci nepodařilo dosáhnout nápravy ani prostřednictvím sankce, informuji o této skutečnosti Poslaneckou sněmovnu Parlamentu České republiky.

V Brně dne 30. července 2018

Mgr. Anna Šabatová, Ph.D.
veřejná ochránkyně práv